

EDUCACION AMBIENTAL. PERIGO SOCIAL

Si, sen dúbida a educación ambiental é un auténtico perigo social, un perigo e un medo que empeza a percorrer os corpos do poder, das institucións montadas para mantelo en pe, das múltiples tecnocracias que nos agasallan día a día cun camiño de destrución diante da pantalla mentireira dun mundo maravilloso en televisión.

E falo non desa educación ambiental, que tamén imposta se limita á observación e nunca á crítica, á reflexión. Falo dunha educación ambiental, ou mellor dunha autoformación que conleva con ela o gran perigo social, aprender a pensar, a ser críticos, a posicionarse, a participar, a trocar a realidade imposta... si quizas ate a ser revolucionarios. Sen dúbida, iso conleva medo e temor a que troquen as cousas,

E hora dunha profunda e continua reflexión de todos os que facemos educación ambiental

a que a sociedade, o pobo, e ti e mais eu empechemos a pensar, a vivir, e saibamos que isto non marcha, coñezamos que o noso planeta autodestruese e todos somos culpables, vexamos o lado escuro das cousas, o berro de dor e morte dos paxaros, as árbores, os ríos, o mar, a tristura infinda dos que morren entre a codicia dos outros, dese terceiro mundo que viaxa impotente cara a agonía.

Por iso hoxe teño o grande temor da manipulación da educación ambiental, xa están as empresas deseñando os programas, xa as institucións non poden deixar escapar un novo medio de manipulación, se fala incluso dunha posible asignatura de educación ambiental, de encorsetar esta na castradora escola, na competitiva sempre violenta escola.

E hora, penso eu dunha profunda e continua reflexión de todos os que facemos educación ambiental, de reafirmar a nosa proposta

autoformativa, crítica e autocrítica, participativa e eu diría antipatriarcalista.

Medios de comunicación libres como pretenden ser as follas desta revista, poden ser tamén os canles ideais para esa continua proposta educativa, esa proposta que pode empezar a

artellar un camiño que nos saque do pozo da uniformidade cultural e de pensamento e sobre todo dese pozo negro no que nós, a especie humana, nos estamos afundindo, mais e mais cada día.

Anxo Moure

A AGENG ANTE A SUA PROXIMA XI ASEMBLEA

Num eido no que proliferam numerosas organizacións que coinciden a veces territorialmente, e case sempre nos seus obxectivos, muito similares ou cando menos complementarios, a existencia dum foro de debate, intercambio e coordinación, é imprescindible. A AGENG leva o substantivo de asemblea, e quizá seja a organización asemblearia a mais adecuada para fomentar o debate, o intercambio e a coordinación. Asi era a AGENG hai quatro anos, cando menos formalmente, e asi a percebim eu.

Nom duvido da sinceridade daqueles/as que apostaron por um reforzamento das estruturas da AGENG, proceso que culminaria (polo momento !) na IX Asemblea (Sada, 1993) coa creación dumha Comissom Permanente, que representa e actua em nome da AGENG entre as sucessivas juntanzas das Comissions Coordinadoras.

Na análise do curso que leva hoxe a vida da AGENG, hai dous factores que, penso, som primordiais: a participación, por um lado, e os logros das luitas e das campañas desenvolvidas em común, por outro. Sem dúbida, pode-se valorar tamem a vitalidade da AGENG polo número de asuntos que tenha tratado como tal, ou pola frecuencia de aparición nos jornais e a divulgación das suas siglas e anagrama. Pero em realidade, este posicionamento nega em si a razón de ser dumha Asemblea, cal é a existencia dum elevado número de entes ou grupos organizativos. É quizás a falta de

futuro organizativo destes a que conduce á reorganización da AGENG?

Nom deixa de ser curioso que proliferem hoxe as Plataformas, nom só como um vieiro para a criação de nexos entre o ecoloxismo e outras organizacións sociais, senom tamem como ámbito de traballo e convivência de diferentes intereses ecoloxistas. A AGENG, organización que abarca a mais de 40 grupos ecoloxistas e naturalistas galegos..., nom foi capaz de chegar a si grupos bem activos e definidos como a APDR, perdeu formalmente a participación da SGHN, e perdeu tamem de feito a participación de grupos activos aínda que segan sendo da Asemblea. As ausências comezan a ser muitas e significativas.

Ao longo destes anos ten-se recorrido a votación pouco necesarias (e as vezes mesmo ridículas) se coincidiram nes obxectivos fundamentais, para mim, do que deveria ser a Asemblea. Se alguem fixera um cómputo, acharia que a média dos sufráxios emitidos em cada votación nom atinge em número ás ausências mais notórias antes mencionadas. Sirva a modo de exemplo o "debate" e posterior votación que tiverom lugar numha Comissom Coordinadora de finais do 93, sobre se os diferentes grupos deveriam asinar ou nom a solicitude de moratória ás incineradoras.

O que si me parece importante é que quem tenha interesse se ponha a reflexionar. Este poderia ser um bom lugar para tal debate.

Manuel Soto Castiñeira

